

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3368/2018
07.03.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., кога заступа Мирољуб Стевановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, ради утврђивања дискриминације, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж број 591/18 од 02.02.2018. године, у седници већа одржаној дана 07.03.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж број 591/18 од 02.02.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву П број 122/17 од 18.10.2017. године, усвојен је тужбени захтев и утврђено је да је Закључком Владе Републике Србије од 17.01.2008. године, којим су дозвољена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима на територији 7 неразвијених општина наведених у изреци првостепене пресуде, повређено начело једнаких права и обавеза чиме је извршена дискриминација на основу места пребивалишта тужиоца, који није наведен у Закључку Владе. Другим ставом извореке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 101.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж број 591/18 од 02.02.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у првом ставу изреке. Другим ставом изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у другом ставу изреке и обавезана је тужена да тужиоцу исплати трошкове поступка у износу од 24.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Трећим ставом изреке одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Трошкове поступка је тражила и определила по врсти и висини.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у оквиру овлашћења из чл. 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14 – ЗПП) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није почињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку који је претходио доношењу правноснажне пресуде тужилац је учествовао у рату при војној пошти 4296/65 у периоду од 08.04. и 25.06.1999. године. Тужиоцу нису исплаћене ратне дневнице у складу са Правилником о накнади путних и других трошкова у Војсци Југославије и одлукама начелника Генералштаба Војске Југославије број 3/825 од 01.04.1999. године и 6/691-1 од 03.04.1999. године, односно дневнице које су исплаћене резервистима и војницима 7 неразвијених општина а којима су у току рата и непосредно после рата такође исплаћивани мањи износи.

Влада Републике Србије је дана 17.01.2008. године донела Закључак 05 број 401-161/208 којим је тачком 2 одређено да ће се део средстава остварених у поступку приватизације из 2007. године у износу од 2.000.000,00 пренети у 6 месечних рата почев од јануара 2008. године на посебне рачуне неразвијених општина и то: Куршумлија, Блаце, Бојник, Житорађа, Дољевац и Прокупље, у износима означеним у Закључку као социјална помоћ угроженом становништву. Право на добијање новчане помоћи стећи ће сваки војни резервиста који достави правноснажну пресуду донету на основу одрицања од тужбеног захтева пред надлежним судовима против Републике Србије, из наведених општина, ради исплате накнаде, као и писмену изјаву да нема даљег потраживања по овом основу према Републици Србији. Тужилац има пребивалиште на територије општине Смедерево.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Како војни резервисти нису били у обавези да доставе доказ о имовном стању нити о социјалној угрожености то није било ни објективног ни разумног оправдања за различито третирање резервиста само на основу пребивалишта, због чега је правилан закљук нижестепених судова да је према тужиоцу сагласно члану 21. Устава Републике Србије члана 14. Конвенције о заштити људских права и основних слобода извршена дискриминација према месту пребивалишта. Разлика у поступању органа јавне власти исплатом ратних војних дневница војним резервистима на различитим подручјима у оквиру територије Републике Србије представља акт дискриминације, супротно наводима ревизије.

На основу изложеног, како се осталим наводима ревизије правилност примене материјалног права не доводи у сумњу Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП донео одлуку као у изреци пресуде.

Одлука о трошковима поступка донета је применом чл. 165. став 2. у вези са чл. 154. став 1. ЗПП према постигнутом успеху ревидента у ревизијском поступку.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић